

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 5289/06
22.11.2007. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Љубодрага Пљакића, председника већа, Душанке Марјановић и Драгана Скока, чланова већа, са саветником Јеленом Тишма-Јовановић, као записничарем, решавајући по тужби ДОО за производњу, трговину и "АА" кога заступа АБ, адвокат, ради поништаја решења Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Регионални центар Ниш број 413-178/06-Т од 31.08.2006. године, у предмету пореза на додату вредност, у нејавној седници већа одржаној дана 22.11.2007. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба СЕ ОДБИЈА.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Министарства финансија РС - Пореске управе - Регионалног центра Ниш - Филијале Ниш, број: 249847042 од 31.07.2006. године, а којим је тужиоцу као пореском обвезнику - "АА" ПИБ __, утврђен, за порески период од 01.08.2005. - 31.08.2005. године, порез на додату вредност за промет добара и услуга у укупном износу од 534.982,00 динара, претходни порез у укупном износу од 724.130,00 динара и утврђено право на порески кредити ПДВ за исти порески период у износу од 189.148,00 динара, као и да пословну евиденцију ПДВ у свему усагласи са налозима утврђеним у тачки 1. диспозитива првостепеног решења.

Тужилац је у тужби оспорио законитост решења туженог органа због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права. Истиче да је он у контролисаном пореском периоду продао фирми "ББ" непокретност - стан који је он прибавио по основу уговора о извођењу радова од инвеститора објекта, те он као тужилац никада и није постао власник стана, а уплату коју је примио од предузећа "ББ" тужилац није примио по основу предуговора о купопродаји већ по основу уговора о асигнацији, па сматра да није ни дошло до промета непокретности за који се плаћа ПДВ, а да је предузеће тужиоца издавало авансне рачуне и исказивало ПДВ искључиво грешком свог књиговође. Предлаже да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи.

У одговору на тужбу тужени орган, је остао у свему при разлозима датим у образложењу оспореног решења и предложио да Врховни суд тужбу одбије као неосновану.

Након разматрања тужбе, одговора на тужбу и свих списа ове управне ствари Врховни суд налази:

Тужба је неоснована.

Из списка произлази да је првостепени орган у поступку доношења првостепеног решења, извршио теренску контролу међусобних пословних односа тужиоца и предузећа "ББ" о чему је сачинио записник број 47-3018/2006-073-001 од 24.07.2006. године, којим је констатовано да је у контролисаном периоду предузеће "ББ" купило две некретности од тужиоца и то непокретност - стан у стамбено - пословном објекту "ВВ", површине __ м² на основу предуговора о купопродаји непокретности број 50 од 17.06.2005. године, а да је тужилац ту непокретност прибавио по основу уговора о извођењу радова број 43 од 20.04.2005. године, и да је предузеће "ББ" купило од тужиоца другу непокретност и то стан у изградњи на углу Улице гг и дд стан број _ површине __ м² на основу предуговора о купопродаји непокретности број 101 од 21.11.2005. године, а који стан је тужилац прибавио по основу уговора о извођењу радова закљученог са инвеститором. У истој контроли констатовано је да је тужилац издао предузећу "ББ" авансне рачуне у којима је исказивао ПДВ за наведене станове, а у свом књиговодству није извршио обрачун ПДВ исказаног у тим авансним рачунима нити их је евидентирао у законом прописаним роковима на аналитичком конту к-то 470, нити је у пореској пријави - обрасцу ППДВ, то исказао нити је извршио уплату исказаног ПДВ-а, а што је супротно одредбама члана 49. до 51. Закона о порезу на додату вредност.

Код овако чињеничног стања, по оцени Врховног суда Србије, правилно је поступио другостепени орган када је оспореним решењем одбио као неосновану жалбу изјављену на првостепено решење од 31.07.2006. године, налазећи да је у свему првостепени орган правилно спровео управни поступак, потпуно и правилно утврдио чињенично стање и у складу са законом утврдио тужиоцу обавезу и наложио му уплату ПДВ -а за порески период од 01.08.2005. до 31.08.2005. године а у свему према одредбама члана 44. став 1. Закона о порезу на додату вредност, који прописује да ако обвезник у рачуну за испоручена добра и услуге исказе већи ПДВ од оног који у складу са тим законом путем пушан је па

за непоруčenu dobru u uslugu nekakve vrste PDV od onog koji u skladu sa tim zakonom dužno, dužnik je da tako iskazan PDV plati, dok u novom računu ne ispravi iznos PDV-a.

Правилно је по оцени Врховног суда Србије а у смислу члана 235. став 2. Закона о општем управном поступку, тужени орган ценио и наводе тужиоцеве жалбе да је у конкретном случају требало применити одредбе о преносу апсолутних права из Закона о порезима на имовину јер се, по наводима тужиоца ради о другом, а не о првом преносу права располагања на новоизграђеним становима и да је инвеститор наведене станове купио не ради даље продаје, већ само ради регулисања међусобних права и обавеза из уговора о асигнацији, међутим правилно је тужени орган нашао да су ови жалбени наводи без утицаја на законитост првостепеног решења и на обавезу тужиоца да плати исказани ПДВ.

Са напред изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закона на штету тужиоца, Врховни суд Србије ј је тужбу одбио у смислу одредбе члана 41. став 2. Закона о управним споровима.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ

Дана 22.11.2007. године, У. 5289/06

Записничар Председник већа-судија

Јелена Тишма Јовановић, с.р. Љубодраг Пљакић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

МЂ